

LBRIS

We know
books

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

*fericire
într-o ceașcă
de cafea*

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

CUPRINS

Prolog	5
Cel mai bun prieten	7
Mama și fiul	84
Îndrăgostiții	151
Domnul și doamna Manda.....	198

Kono uso ga barenai uchi ni

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2017 Toshikazu Kawaguchi

Ediție publicată pentru prima dată în Japonia cu titlul

Kono uso ga barenai uchi ni

de Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan în 2017

Traducere publicată prin înțelegere cu Sunmark Publishing,
prin intermediul Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA,
în cooperare cu Simona Kessler & Associates Agency

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Fericire într-o ceașcă de cafea

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2022, 2024 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corectori: Cătălina Călinescu, Ionel Palade

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Această carte a apărut în anul 2022
cu titlul *Povești din cafenea*.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KAWAGUCHI, TOSHIKAZU

Fericire într-o ceașcă de cafea / Toshikazu Kawaguchi;

trad. din lb. japoneză și note: Iolanda Prodan -

București: Litera, 2024

ISBN 978-630-342-299-2

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

PROLOG

O legendă urbană misterioasă spune că într-un oraș există o cafenea în care, dacă te așezi pe un anumit scaun, te poți întoarce în timp, la momentul pe care ți-l dorești.

Însă legenda are ceva care întrece orice imaginație.

Cinci reguli foarte stricte.

Prima regulă: chiar dacă te întorci în trecut, nu-i vei putea întâlni pe cei care niciodată nu au trecut pragul cafenelei.

A doua regulă: chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă așezată o clientă care are întotdeauna prioritate; ai voie să te așezi doar după ce s-a ridicat ea.

A patra regulă: atât timp cât ești în trecut, îți este interzis să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: te poți întoarce în trecut doar după ce ți se toarnă cafea în ceașcă; ai voie să zăbovești în trecut până nu se răcește cafeaua.

Povestea misterioasă nu se termină cu cele cinci reguli foarte stricte.

Zvonurile despre legenda urbană s-au răspândit, încât și în ziua de azi clienții continuă să vină la cafeneaua Funiculi Funicula, ca și cum nu le-ar păsa de regulile greu de respectat.

Tu ce-ai face dacă ai fi în locul lor?

Ți-ai dori să te mai întorci în trecut, chiar dacă ai ști cât de stricte sunt cele cinci reguli?

Aceasta este povestea unei cafenele misterioase în care au avut loc patru miracole emoționante.

Dacă ai putea să te întorci în trecut, pe cine ai vrea să întâlnești?

CEL MAI BUN PRIETEN

Au trecut douăzeci și cinci de ani de când Chiba Gōtarō își minte fiica.

„În viață, cel mai greu e să trăiești fără să minți“, a spus Feodor Dostoievski.

Oamenii mint din diferite motive. Uneori, mințim ca să arătăm celorlalți o imagine mai bună a noastră, alteori mințim ca să-i înșelăm. Minciunile ne rănesc sufletul, dar câteodată ne salvează. Indiferent de motivul pentru care mințim, de cele mai multe ori regretăm că am mințit.

Și Gōtarō simte la fel. Minciuna pe care i-a spus-o fetei i-a distrus sufletul. De o jumătate de oră se plimbă nervos prin fața cafenelei ai cărei clienți se pot întoarce în timp, repetându-și

întruna: „Nu am mințit-o fiindcă am vrut să o mint!“

Cafeneaua în care te poți întoarce în trecut e la câteva minute de mers pe jos de gara Jimbochō din Tōkyō. Aflat pe o alee dosnică și îngustă dintr-un cartier de birouri, localul atrage atenția printr-un mic banner pe care scrie Funiculi Funicula.

În lipsa bannerului, oamenii ar trece pe lângă cafenea fără să o observe, fiindcă e la subsol.

Gōtarō coboară scările și se oprește în fața ușii cu decorațiuni sculptate în lemn. Dă mărunț din buze, clatină nehotărât din cap, se răsucesc pe călcâie, începe să urce scările, însă, brusc, pașii i se opresc din nou. Pe chip i se citește zbuciumul sufletesc. Timp de câteva minute, urcă și coboară scările de mai multe ori.

- Ce-ar fi să intrați în cafenea și apoi să vă gândiți la ce vă frământă?

Speriat de glasul care-l smulge din gândurile sale, Gōtarō tresare și întoarce capul: în fața lui e o femeie minionă, îmbrăcată cu o vestă neagră peste o cămașă albă, cu un șorț lung de somelier, care-i trece de genunchi. Văzând-o, își dă seama pe loc că e chelneriță în cafenea.

- A... O, da... Păi...

În timp ce Gōtarō se bâlbâie, încercând să dea un răspuns, fata trece pe lângă el și coboară scările cu pași iuți.

Ding-dong!

Se aude clinchetul clopoțelului atârnat de ușă și fata intră în cafenea. Gōtarō coboară iar scările. Nu e ca și cum fata l-ar fi forțat să intre în cafenea, dar se simte ciudat. Asemenea unei adieri răcoroase, cuvintele ei i-au pătruns în suflet, dezgolindu-i toate secretele.

Preț de câteva minute continuă să urce și să coboare scările - nu e sigur că a ajuns la cafeneaua despre care se zvonește că te trimite înapoi în timp. A venit aici crezând într-o legendă urbană, dar dacă zvonul pe care l-a auzit de la vechiul său amic nu e decât o farsă, în curând, după ce va trece pragul cafenelei, se va face de râs.

Dacă, dimpotrivă, povestea întoarcerii în timp e adevărată, atunci înseamnă că nici regulile stricte care trebuie respectate ca să ajungi înapoi în trecut nu sunt niște minciuni.

Și una dintre ele spune așa: chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu vei putea schimba prezentul.

„Cine ar mai vrea să se întoarcă în trecut, dacă nu poate schimba prezentul?“, s-a întrebat Gōtarō, când a aflat regula, însă acum, încremenit în fața ușii cafenelei, își spune: „Chiar și așa, eu tot vreau să mă întorc în timp!“

Să-și fi dat seama tânăra de adineauri că e nehotărât, că are îndoieli? Dacă da, n-ar fi fost mai simplu să-i spună: „Doriți să intrați în cafenea? Vă rog, sunteți binevenit!“?

Însă femeia l-a întrebat: „Ce-ar fi să intrați în cafenea și apoi să vă gândiți la ce vă frământă?“ Cu alte cuvinte, i-a spus: „Da, vă puteți întoarce în timp, dar mai întâi intrați în cafenea și abia apoi hotărâți dacă vreți sau nu să călătoriți în trecut“.

Și totuși rămâne un mister: de unde știe femeia motivul pentru care este el acolo? Ajutat de întrebarea ei nonșalantă, Gōtarō găsește imediat răspunsul.

Pune mâna pe clanță și deschide ușa.

Ding-dong!

Gōtarō pășește în cafeneaua despre care se zvoneste că te poate trimite înapoi în trecut.

Chiba Gōtarō are cincizeci și unu de ani. E solid, bine făcut – o explicație plauzibilă ar fi că în liceu și în anii studenției a jucat rugby. E trecut de prima tinerețe, dar încă mai poartă costume de mărimea XXL. Locuiește împreună cu Haruka,

fiica sa, care anul acesta va împlini douăzeci și trei de ani.

„Mama ta a murit de o boală gravă, când erai mică“ – așa i-a spus fetei. Nu i-a fost ușor să o crească singur și, în timp ce avea grijă de ea, se ocupa și de Kamiya, micul său restaurant cu meniuri tradiționale japoneze din Hachiōji, un oraș din zona metropolitană a orașului Tōkyō. Uneori, Haruka îi dădea o mână de ajutor la treburile din restaurant.

Gōtarō trece pragul ușii din lemn masiv, înaltă de doi metri, dar până va intra în salonul cafenelei mai are de traversat un mic coridor. Drept în față este ușa toaletei, iar pe partea dreaptă, la mijlocul unui perete, este intrarea în salonul cafenelei. Bărbatul pășește înăuntru, iar privirea i se intersectează cu ochii unei femei care stă așezată pe unul dintre scaunele din fața tejghelei, pe care se află casa de marcat.

– Kazu! Scumpo, ai un client, strigă femeia privind spre o cameră din spate.

Lângă ea e un băiețel ce pare a fi elev la școala primară. La masa cea mai îndepărtată de ușă stă o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, cu mâneci scurte. Palidă, ruptă de realitatea din jurul ei, femeia citește liniștită dintr-o carte.

- Tocmai s-a întors de la cumpărături. Luați loc, vă rog. Mai așteptați puțin. Nu mai durează mult.

Femeia nu se complică cu formalitățile obișnuite atunci când te adresezi unui client nou. Îi vorbește degajată, ca și cum l-ar cunoaște de o veșnicie. Probabil e o clientă fidelă a cafenelei. În loc de răspuns, Gōtarō apleacă ușor capul în semn de mulțumire pentru amabilitate.

Femeia îl privește ca și cum ar vrea să-i spună că o poate întreba orice despre cafenea, însă Gōtarō, prefăcându-se că nu a observat privirea ei plină de subînțeles, se așază la masa cea mai apropiată de ieșire.

Se uită în jurul său cu ochii plini de curiozitate: câteva orologii retro, mari, întinzându-se de la podea până în tavan; un ventilator uriaș, atârnat de tavanul pe care se intersectează bârne din lemn natural; din loc în loc, pe pereții acoperiți cu argilă de culoarea făinii din boabe de soia prăjite, se văd pete, semne ale patinei timpului; prinse de tavan, câteva lustre retro cu abajur luminează slab cafeneaua de la subsol, fără ferestre, învăluind-o într-o nuanță de sepie.

- Bine ați venit!

Tânăra care i-a vorbit pe scări iese dintr-o cameră din spate, se apropie de masa lui Gōtarō și îi pune în față un pahar cu apă.

O cheamă Tokita Kazu și e chelnerița cafenelei Funiculi Funicula. Părul semi-lung e legat la spate într-o coadă, peste cămașa albă, de gulerul căreia e prins un papion, are o vestă neagră și un șorț lung, de somelier. Are trăsături frumoase, tenul alb ca spuma laptelui, ochii migdalați, dar, cu toate astea, chipul ei nu te impresionează. Dacă închizi ochii imediat după ce ai cunoscut-o, nimic nu-ți mai amintește de chipul ei. Anul acesta, tânăra al cărei chip o face să treacă neobservată împlinește douăzeci și nouă de ani.

- Mă scuzați... Acesta e locul... unde... Locul acela...

Gōtarō se bâlbâie. Pur și simplu, nu știe cum să întrebe despre întoarcerea în trecut. Kazu îl privește calmă pe bărbatul fâstâcit. Dintr-odată, se întoarce cu spatele la el și, îndreptându-se spre bucătărie, îl întreabă:

- La ce moment din trecut doriți să vă întoarceți?

Din bucătărie se aude cafetiera bolborosind.

„E clar, chelnerița asta îmi poate citi gândurile“, își spune bărbatul.

Aroma cafelei se răspândește în cafenea, amintindu-i lui Gōtarō de ziua aceea.

Gōtarō și Kamiya Shūichi s-au revăzut după șapte ani, chiar în fața cafenelei Funiculi Funicula. În anii studenției, fuseseră coechipieri în echipa de rugby a universității.

La vremea aceea, Gōtarō nu avea un acoperiș deasupra capului și nici un ban în buzunar. Garantase pentru un împrumut făcut de un amic și, după ce compania acestuia a dat faliment, a fost executat silit și a pierdut toată agoniseala. Dormea pe străzi sub cerul liber, hainele de pe el erau murdare, mirosea îngrozitor.

Dar Shūichi n-a fost dezgustat de înfățișarea jalnică a vechiului său prieten, ba chiar a fost bucuros să-l revadă, din întâmplare, în fața cafenelei. L-a invitat la o cafea și, după ce i-a ascultat povestea, i-a spus fără ocolișuri:

-Vino să lucrezi în restaurantul meu.

Jucător talentat de rugby, după absolvirea facultății, Shūichi a fost recrutat de o companie din Ōsaka ce sponsoriza o echipă de rugby, însă după numai un an a fost nevoit să renunțe la cariera de rugbist din cauza unei accidentări. După accidentare, s-a angajat la un lanț de restaurante fast-food.

Mereu optimist și privind doar către viitor și niciodată în trecut, Shūichi a văzut accidentul ca pe șansa vieții sale. A muncit de trei ori mai mult decât oricare alt angajat și în scurt timp a fost

numit în funcția de manager zonal, coordonator a șapte restaurante din lanțul de fast-food. Când s-a căsătorit, a hotărât să-și facă propria afacere. Împreună cu soția sa, a deschis un mic restaurant cu meniuri tradiționale japoneze.

-Nu ne vedem capul de treabă, avem multe comenzi și puțini angajați. Mi-ai fi de mare ajutor dacă ai accepta să vii la mine.

Sătul de sărăcie, disperat și fără nici o speranță că vreodată va trăi mai bine, Gōtarō a izbucnit în plâns. Cu lacrimi de recunoștință curgându-i pe obraji, nu a putut să îngaime nici un cuvânt. A acceptat, dând ușor din cap.

-Perfect! Să mergem! a răspuns Shūichi.

Nerăbdător, Shūichi s-a ridicat de îndată de pe scaun.

-Abia aștept să ți-o arăt pe fetița mea, i-a spus, zâmbind fericit.

Gōtarō nu era căsătorit și a fost surprins să afle că prietenul său avea un copil.

-O fetiță? l-a întrebat, făcând ochii mari de uimire.

-Da! Abia s-a născut. Ah, e atât de drăgălașă! Încântat că Gōtarō i-a acceptat propunerea, Shūichi a luat nota de plată de pe masă și s-a îndreptat spre casa de marcat ca să plătească consumația.

-Mă scuzați, a spus Shūichi. Doresc să achit.

La casa de marcat era un tânăr ce părea să fie elev la liceu. Avea aproape doi metri, ochi mici și înguști ca niște dungi subțiri.

- Șapte sute șaizeci de yeni.

- Desigur.

Foști colegi la echipa de rugby a universității, cei doi prieteni erau solizi, bine făcuți, mai înalți decât majoritatea bărbaților din jurul lor. Și totuși, când au văzut că tânărul de la casă era mai înalt decât ei, au schimbat priviri cu subînțeles și au izbucnit în râs în același timp – probabil și-au spus în sinea lor: „Puștiul ăsta s-a născut să joace rugby“.

- Restul dumneavoastră.

Shūichi a luat restul și s-a îndreptat spre ușă.

Înainte să trăiască pe străzi, Gōtarō dusesese o viață îndestulătoare, moștenind compania tatălui său care făcea un profit de cel puțin o sută de milioane de yeni pe an.

Era un băiat serios, muncitor, dar banii îi schimbă pe oameni. Începuse să petreacă, să arunce cu banii în dreapta și-n stânga; era convins că, dacă are bani, poate face orice. După ce compania amicului pentru care garantase la un

împrumut a dat faliment, a fost executat silit, a adunat un munte de datorii și, în cele din urmă, și compania pe care o moștenise de la taică-su s-a prăbușit. De îndată ce a rămas fără bani, toți cei care îl cunoșteau au început să-l evite. Era convins că cei care i-au ținut companie în vremurile bune erau prietenii lui adevărați, dar aceștia l-au părăsit. Unul dintre ei i-a spus drept în față: „La ce bun să fim amici, dacă nu mai ai nici un ban?“

Shūichi însă era altfel. L-a tratat cu respect pe Gōtarō, chiar dacă acesta pierduse totul. A fost unul dintre puținii oameni care erau gata să-i ajute pe ceilalți la nevoie, fără să aștepte nimic în schimb. Mergând în urma prietenului său când se îndreptau spre ușa cafenelei, Gōtarō i-a spus în gând: „Într-o zi, am să-ți răsplătesc bunătatea“.

Ding-dong!

- S-a întâmplat în urmă cu douăzeci și doi de ani.

Chiba Gōtarō întinde mâna spre paharul din fața sa. Gâtul i s-a uscat și oftează adânc. Arată destul de tânăr la cincizeci și unu de ani, dar din loc în loc are fire de păr cărunt.